DISSERTATIO INAUGURALIS,

QUÆDAM

DE IMITATIONE

COMPLECTENS;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI,

NECNON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI Conſenſu,
Et Nobiliſſimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

ROBERTUS SCOTT,

SCOTO-BRITANNUS.

Quid me ſcribendi tam vaſtum mittit in æquor?
Non ſunt apta meæ grandia vela rati.

Ad diem 24 Junii, hora locoque ſolitis.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO.

TYPIS GEORGII MUDIE ET FILII.

1797.

VIRIS PRÆSTANTISSIMIS,

PRÆCEPTORIBUS SUIS,

JACOBO GREGORY, M. D.

MEDECINÆ PRACTICÆ

IN ACADEMIA EDINENSI

PROFESSORI;

ET

GULIELMO LIVINGSTONE, M. D.

MEDICINÆ

IN ACADEMIA MARISCHALLANA ABERDONENSI

PROFESSORI;

SACRUM ESSE VULT

AUCTOR.

Non ego sum satis ad tantæ præconia laudis,
Aut memorare beneficiis quantum devinctus;
Ipse mihi non si præscribat carmina Phœbus.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

IMITATIONE.

AUCT. *ROB. SCOTT.*

ITA nati ſunt homines, ut inter omnes eſſet ſocietas quædam. Amor quidem ſocietatis in pectore humano, tam altè inſidet, ut nemo, utcunque ferreus, exiſtat ; qui vitam ſolitariam, quamvis copiâ omnium rerum, quas natura deſiderat, maximè abundantem, ferre poſſit. Natura enim ſolitarium nihil amat, ſemperque ad aliquod tanquam adminiculum annititur. Ut conjunctiſſima ſit ſocietas hæc, comiterque

inter se vivant homines, Pater Omnipotens iis dedit animos non solum flexiles, sed etiam ad imitandum pronos; quæ propensitas quoque præsidio menti est adhuc multò majori, quum scientiæ, quæ nobis contingit, multæ evadat principium. Discitur enim semper in omni, imitatione spontaneâ, longe procliviùs, perfectiùs, gratiùsque, quam præceptis institutisque.

Propensionem hanc, non secus ac affectiones animi plurimas, consociationibus ætate primâ constitutis, prognatam esse, quidam, uti Hartleius, Hallerus, Darvinus, &c. contendunt. Infantes, aiunt illi, actiones parvulas suas conspiciunt, et vagitum suum audiunt; impressiones igitur in oculos auresque suas cum actionibus ipsis consociantur, ideoque repetitionem actionum earundem citant. Quâ de causâ impressiones similes in eorum oculos auresque aliis agentibus genitæ, effectum præstant eundem; et sic actiones quas vident, atque sonos quos audiunt, imitari discunt infantes. Præter hunc,

hunc, propenſio imitatrix, uti dicunt, fontes alios agnoſcit; velut, ſimilitudinem, quam inter ſua et aliorum corpora infantes detegunt; voluptatem, quam imitationes, vel actiones iis præbent; exhortationem et præcepta, quæ iis ſuper hâc re ſuppeditantur; notiones tumidas, quas accipiunt de facultatibus adultorum et felicitate; et hæc acquirendi aviditatem *.

Nobis quidem ſubmiſſè ſanè (uti decet eos, qui philoſophiæ oras labris tantum primoribus attigerint), ſententiam de his gravibus dicentibus, arridet magis Reidii †, aliorumque opinio, qui dicunt propenſionem imitatricem (imitatione illa omiſſa, quæ artes mimeticas conſtituit, et quam Ariſtoteles exiſtimat, eſſe humano generi tam neceſſariam et propriam, ut hominem τὸ Ζῶον μιμȣ́μενον appellaverit), naturâ nobis eſſe innatam.

 Inſtinctû

* Hartl. Theory of the Human Mind.

† On the Active Powers of Man, Eſſ. III. ch. 2.

Inftinctû intelligitur impulfus ad actiones quafdam nativus; de quibus, ille, qui agit, priùs in animo fuo nec inftituit, nec penfat, nec plerumque notitiam ullam complectitur *. Interpretationi huic refpondet ad amuffim imitandi propenfitas, quæ homines plerumque infcios, atque porrò invitos, aut etiam contra nitentes, hùc et illùc fecum rapit.

Forfan equidem, non fecus ac appetitus alii nativi, nonnunquam a fortuitis, aut adaugetur aut diminuitur; fed parens rerum providens, affectionem, confortio hominum tam neceffariam, forte variâ oriri non finit.

At homines, infcientèr forfan vel invitè, animi aliis facultatibus præter propenfionem imitatricem, et præfertim imaginationis viribus, ad imitandum impelluntur. Modos igitur omnes,

* Reid on the Active Powers of Man.—Ancient Metaphyfics, vol. II. p. 299.

omnes, quibus homo ad hominem imitandum eſt pronus, vel ſcientiam imitatione adipiſcitur, nunc tractabimus.

De Imitatione, *Quatenus ex eâ Actiones Voluntariæ Proficiſcantur.*

Homo, inuente ætate, animi pariter ac corporis eſt impotens. Plurimis autem ad actiones incitamentis naturâ præditus, propriis manibus futuræ ſuæ ſcientiæ fundamenta jacere confeſtim incipit. Inter hæc, propenſitas ad imitandum nativa opportunè viget.

Animalia quædam ſimul atque nata, ambulant: homo autem in regionibus hiſce anniculus, et in illis, in quibus naturæ non renititur, quoque ſemeſtris prius ferè eſt, quam propriis pedibus ambulare incipiat. Darvino eximio, qui omni fermè inſtinctui repugnat,

causa

causa hujus discrepantiæ non latet. Natantes motus, quos hominum pecudumque genus in utero edit, horum at non illorum, post nativitatem ambulantes motus referre; indèque brutam neophytam ambulare jam didicisse, ille festivè annotat *. Animans omne perceptionibus iis nativis solummodo, quæ sunt illi vel necessariæ vel præcipuè utiles, naturâ præditum est: bruta harum (de iis, quæ nexum inter animal resque externas faciunt, præsertim loquimur), multò plurium indigent; quam homo, cui oppido paucæ sunt. In homine, verbi gratia, visum, nascendi initio valde imperfectum †, experientiâ multo perfectiorem fieri verisimillimum est; sed brutis, ut visus iis ex primâ ætate sit perfectus, opus est ‡. Idem ad ambulandum

* Zoonomia, vol. I. p. 138.

† Vid. Chefeld. Anatomy, Reid's Inquiry into the Human Mind.

‡ Constat ex observationibus perill. Prof. Stewart, agnos atque pullos gallinaceos arte exclusos, distantiam rerum primis ætatis momentis, oculis accurate percepisse.

ambulandum adhibere poſſumus; bruta ex inſtinctû; homines autem, ex experientia partim forſan ab imitatione pendente, illud conſequuntur.

Homines loquelam imitatione ſolummodo adipiſci, conditio eorum, qui ſurdi naſcuntur, demonſtrat. Ineptè exiſtimabant olim plerique, fore, ut infans, cui loquelam audiendi occaſio nunquam erat data, ſermone quodam (linguâ primævâ, uti opinabantur), tamen uteretur. Sed pro certo nunc habetur, fore, ut vir ſic educatus, loquendi facultate prorſus careret, vel ſolum ſonos confuſos illi fortuitò oblatos imitaretur; et ejus ſenſa pauca emotioneſque, gemitû, riſû, aliiſque ſignis nativis indicaret. Narratur viros extra ſocietatem in deſertis educatos, vocem belluarum, quibus deſertum erat frequentiſſimum, interdum protuliſſe *.

Pueri

* Halleri, Phyſ. el. tom. V. p. 560.

Pueri jam loquentes, ſi caſu quovis fiunt ſurdi, ſæpius obmuteſcunt; ſed in exemplis raris *, ex vocabulis aliis, quæ jam edidiſcerant, retentis, aliiſque a ſeipſis formatis, linguam propriam ſuis ſolum intellectam fabricârunt.

Surdis, hominum commercio penè ſegregatis, ſocietatis delicias impertit ars, viros miſerabiles ſonos ex aliûs ore effugientes oculis quaſi percipere, ſimileſque ſuo ore effingere docendo.

Darvino eidem celſ. placet, avium cantum, canis latratum, et pleraſque alias voces animalis uniuſcujuſque proprias, ſcientiam eſſe acquiſitam, et imitatione traditam †. Liquet tamen voces haſce inſtinctivas et nativas ſaltem plerumque

* Burnett's Letters, p. 248.—Beattie's Diſſertations, Moral and Critical, p. 237.

† Zoonomia, vol. I. p. 155.

plerumque eſſe, atque hominis loquelam inter et illas magnam intercidere diſcrepantiam. Species animalium unaquæque vocem in regione omni unam et eandem edit *: ita etiam lingua hominis nativa, quæ pathemata animi exprimit, per totum terrarum orbem eſt eadem omnibusque intellecta; niſi cum arte obſcuretur vel deformetur. Vox animalium confuſa, in ſonos ſimplices dividi non poteſt: quibuſdam eſt periodica. Ut eorum ſenſa promerent vel communicarent, animalia pleraque vocem manifeſtè non adhibent; et affectus, quos animalia ſibi invicem impertiunt, intelligere videtur proles tenera æque ac parens. Non inficiandum eſt, animalibus eſſe memoriam; ſine hâc enim, neque facultates eorum corporeæ homini utilitati, neque inſtinctus eorum nativi

* Dicitur quidem luſcinias unius regionis, melius canere, quam aliûs; neque bene canere eas a parentibus non educatas. Aves quædam diatonicis intervallis loquuntur; ex arte, an, vel naturâ?

ſibimet cuſtodiæ idoneæ fuiſſent. Memoriam tamen illis eſſe, tantùm ſubitam recordationem et fugacem; et non eam, " infinitam, perpe-" petuam, rerumque innumerabilium," quæ eſt hominis propria, ſatis conſtat. " Soli homi-" ni loquela datur, quippe qui ſolus mirabili " dono uti noverit. Multa profectò animalia " loqui didicerunt, nulla vero loquelâ uti: " ſcilicet quia mens deeſt *". " Le vulgaire," dicit Ill. Bonnet, qui de naturæ ſtudioſis tam benè meret, " croit qu'on enſeigne aux Bêtes " à parler: il ne ſait pas, que parler, c'eſt lier " ſes idées à des ſignes arbitraires, qui les re-" preſentent. Les phraſes, que le Perroquet " repète avec tant de préciſion, ne prouvent " pas qu'il ait les idées attachées aux mots " qu'il prononce: il pourroit prononcer auſſi " bien les termes des ſciences les plus abſtrai-

" tes.

* Gregor. Conſpec. Medicin. vol. I. p. 314.

" tes. Qui ne voit que c'eſt ici un jeu pure-
" ment automatique * ?"

Imitatione hominis loquela non modo acquiritur; ſed etiam acquiſita ſæpe, qualitate præſertim, mutatur. Hominum quîcum verſatur, ſermonis prolationem, vir adultus, inſcius vel forſan invitus, cito acquirit. Vocem quoque, tono dulci formare, alios imitando diſcimus: vox enim ſurdorum, qui voces docti fuerunt, et qui ſonos vel ſuos vel aliorum nunquam audiêrunt, valde durè ſonat.

Sed ad loquelam adipiſcendum aptitudo ætate decreſcere videtur. Viro muto jam maturo diu vel forſan etiam in perpetuum repugnarent voces; id, quod conditio ferorum, qui ex locis deſertis in hominis commercium fuerunt evecti, commonſtrat. Pueri necnon linguam alienam diſcunt, multò citiùs faciliùſque

* Contemplation de la Nature, tom. II. p. 218.

quàm ætate provectiores. Hujus in caufa eft non folum corpus ætate mutatum, fcilicet organa loquelæ rigefcentia, et ad motus novos acquirendos minus expedita; fed etiam et mens. Dociliora prius funt ingenia, quám obduruerunt. Simpliciùs aptiùfque alios fequuntur atque imitantur infantes. Abeft illis etiam adhuc laboris judicium; et porrò minus afficit fenfus fatigatio, quam cogitatio *. Atque Ciceronis opinioni prorfus affentire nolo, animo effe difficili, morum non fenectutis vitium effe.

Vitia loquelæ quoque non pauca, imitatione fæpe mirum in modum propagantur. Quintilianus ergò bene monet, ne fit vitiofa loquela nutricibus; harum enim verba effingere imitando conatur os pueri adhuc tenerum balbumque.

De

* Quintil. Inftit. Orator. l. I. ch. II. fec. 2.

De Imitationis *in Animi Affectus Imperio.*

Uti inter partes corporis humani omnes, ſic hominem inter et ſocium mirus exiſtit conſenſus.

Viro, cui vacuus et tranquillus animus eſt, ſi fortè occurrat alter aliquo animi motu, moerore putà, affectus; ferè protinùs, uterque, utriuſque animi affectionis, participes fiunt, ſic ut illi tranquillitas aliquantùm turbetur, huic levetur mœror. Alter quidem alterius emotionem ſolummodo ſuæ imaginationis ope ſentit; atque ſympathia conditionis emotionem cientis, quam emotionis ipſius conſpectû magis exoritur *. Illi enim vacuo, cauſæ hujus emotionis adhuc neſcio, *perpeſſio idealis*, (ſi celeberr. Kames † verba uſurpare fas ſit), neutiquam

* Smith's Theory of Moral Sentiments, ſect. I.

† Elements of Criticiſm, ch. II. p. 1. upon Ideal Preſence.

neutiquam vel saltèm levitèr exsuscitatur, igiturque nulla vel tantum parva est sympathia: simul tamen ac ille causam emotionis cognoscit, seipsum imaginationis ope in affecti locum quasi translatum contemplatur; atque sic compassione erga affectum impletur ejus pectus. Itaque compatientis et affecti emotiones interdum admodum dissonant; qui enim sui miserescere non videtur vel potest, ejus tamen nos misereat. Voluptatem mutuam præbet hæc sympathia. Afflictis consolari, æque ac prosperis congratulari festinamus, voluptate quam compassio præbet, dolorem quem afflicti conditio in nobis gignit, superante.

De emotione omni, quâ hominis animus turbatur vel afficitur, hoc, mutatis mutandis, verum est; et sympathiam inter homines summam et utilissimam constituit.

Sympathiæ species est alia inferior et (si licet dicere) ignobilior; ex quâ genus humanum, quoad

quoad animi emotiones, tyrannidem gravem ſæpe patitur. Perturbationibus animi quibuſdam furioſis præſertim adhærens, earum expreſſione ſolum et conſpectû movetur. Panicus terror, cohortes maximas, et victores juxta ac victos, dicto citiùs interdum pervadit; atque unoquopiam furiis impulſo, ſæpe cooritur ſeditio, ſævitque animis ignobile vulgus. Agnoſcitne hoc aliam cauſam, quam propenſionem ſolam imitatricem?

En ſympathiæ inter homines ſpeciem etiam aliam, quæ corpori quam animo magis ineſſe videtur, et quæ ab auctoribus quibuſdam haud ineptè appellatur, "cette imitation machinale, "qui nous porte, malgrè nous, à repeter ce "qui frappe nos ſens *."

Imitatio vel conſenſus hic in corporis motibus

* Rapport des commiſſaires chargés par le Roi de l'examiner du magnetiſme animal.

bus compluribus, voluntati penitus non obſequentibus, ſed propenſionis nonnihil ſtipatis, *primum* conſpicitur. Oſcitationem, pandiculationem, atque alias ſimiles actiones eſſe valdè contagioſas, omnibus notum eſt.

Secundo, expreſſiones animi pathematum nativæ, imitatione pervagantur.

—" Ut ridentibus arrident, ita flentibus adſunt
" Humani vultus. Si vis me flere, dolendum eſt
" Primum ipſi tibi.——

Mihi quidem occurrit, expreſſiones haſce ſæpe eſſe animi jam ſympathia moti ſigna; ſed quoque videtur interdum primigenias, et emotione animi nullâ natas; imo etiam nonnunquam eſſe emotionum ipſarum matrem. Naturâ homines adeò non poſſunt, quin alius erga alium ſympathiâ moveatur; ut ab illo, qui non ſic moveatur, humani nihil putemus

non

non eſſe alienum. Tamen interdum accidit, voluntatem vel emotiones fortiores animum alibi propellentes, ſympathiam ſinceram ſuperare. Ut verùm in nobis appareat decus humanum; vultû, quàm maximè poſſumus, animum ſympathiâ verâ emotum ſimulamus. At hilaritas in cœtu nobis injucundo, primò ſimulata, ſincera cito evadit; et ſi geſtum, quo emotio quælibet ſe induit, imitamur, in eam, inviti vel imò contra nitentes, cito incidimus *.

Nexum faciei exterioris cum interiore hunc, et facilitatem quâ ſervi et inferiores acquirunt, non ſolum mores ſed etiam vultum ſuperiorum, quos venerantur, conſpicatus cels. Ruſh, quærit, nobiſne, ad cujuſvis indolem aſpirantibus,

* Narratur Columellam Phyſiognomonem clarum, vultû atque geſtû viri, quem perſcrutabatur, ſimulatis, habitûque dein proprii animi pertentato, ejus indolem deprehendere ſolitum eſſe.

tibus, vultum ejus moresque externos imitari, quicquam prodesset * ?

Atque hoc nos inducit, ut effectus consideremus, quos in hominis indolem vultumque imitatio præstat.

Bene notum est, nationibus plerumque esse venam animi propriam et constantem, æque ac mores aliaque. " Multa sunt," dicit Cicero, " civibus inter se communia—judicia, suffragia, " consuetudines præterea et familiaritates, " multæque cum multis res, rationesque con- " tractæ." Atticus sal, Punica fides, Bœotica indocilitas, proverbia apud antiquos erant contrita: Britanni perspicacia, Galli mobilitas, Germani

* Observatio hæc antiquis non latuisse videtur. " Elige illum," dicit Seneca, " cujus tibi placuit et " vita et oratio; et ipsius animum ante te ferens, et " *vultus*, illum semper tibi ostende, vel custodem, vel " exemplum."

Germani tarditas, ad proverbia noſtris temporibus nota ſunt. Varietates haſce hæreditarias et congenitas aliquâ ex parte eſſe non quidem inficiandum; illas verùm, etiamque indolem animi propriam, quam ſtirpes ſingulæ ſæpe diu retinent, imitationis et educationis fructum præſertim eſſe, veriſimillimum eſt. Exiſtimarunt quidam, animi propenſiones nationum proprias, cœli temperie aliiſque phyſicis eſſe prognatas: ſi autem totum terrarum orbem percurrimus, et omnium gentium annales pervolvimus, quod annotat exemplifque illuſtrat Humius Ill. *, contagii ubique, ſed, nuſquam terrarum, cœli vires in conſtantes animi habitus deprehendimus. " Imitation," dicit Burkius inclytiſſimus, " forms our man-" ners, our opinions, our lives. It is one of " the ſtrongeſt links of ſociety; it is a ſpecies " of mutual compliance which all men yield

* Eſſay on National Characters.

" to all without conftraint to themfelves, and " which is extremely flattering to all." Qui a fuis propter ejus dignitatem vel virtutem colitur, fenfus, in quos cunctus populus eft propenfior, is aliquando mutabit *. Amorem patriæ vehementem atque perennem in pectore Romano accendere poterat Brutus; et

————————— " componitur orbis
" Regis ad exemplum. Nec fic inflectere fenfus
" Humana docta valent, ut vita regentis.
" Mobile mutatur femper cum principe vulgus.

CLAUDIUS

Mutua quidem indolis morumque imitatio veram et finceram amicitiam folum conftituit; is enim folus eft amicus verus, " qui eft tan- " quam alter idem;" altero alterius animum ita cum fuo mifcente, ut efficiant pæne unum ex

* Hoc in Ethice obfervatu dignum eft.---Vid. " An- " cient Metaphyfics," vol. II. p. 128.

ex duobus. Hinc ratio patet, cur amicitiæ in ſcholis et inter juvenes cultæ, ſæpe ad ſenectutem uſque firmiſſimè durent: animus enim adhuc informatus, mollis, neſciuſque fallere, in figuram quamlibet, ſicuti lutum, effingi poteſt. Ex his quoque conſtat, quam fidele ſit præceptum *, quod ſuadet, ut homines hominum ſocietate temperantèr comitèrque utantur; ita enim homines ſibi mutuo moderabuntur proderuntque, atque concentus ſocietatis ritè conſervabitur. Obſervatio perantiqua erat, ſenes, qui juvenum congreſſui frequentes ſe miſcuerant, converſatione non interrupta, longævos evaſiſſe; cum ſpiritus eorum, uti dicebant, ex tali conſortio fuerant recreati.

Quamvis Dri. Parſons aſſerenti, oris expreſſionem infantibus omnibus recèns natis eſſe eandem, non aſſentimur; quoniam Monroius noſter perill. vultûs muſculos figurâ et proportione

* Gregor. Comparative View of the Faculties, &c.

tione in viris diverſis admodum variare, compertum habeat; veruntamen liquet expreſſionem vultûs poſt nativitatem plurimùm formari. Formatione hâc ætate, quâ propenſio imitatrix præſertim viget, præcipuè peracta; fidei minimè abſonum eſt, ſtirpium ſimilitudinem quoad vultum (præter quoque ſimilitudinem, quam gignunt indoles moreſque ſimiles), hoc modo ſæpe partim fieri. Vitia vultûs, et præſertim viſûs, quædam, v. g. ſtrabismum, myopiam, imitatione nonnunquam ſerpere in liquido parum non eſt.

Tertio: ſympathiâ hâcce cerebrum nervique crebrò quodammodo affici videntur. Qui alium ea, quibus dentes ſtupidi fiunt et obtunduntur, edentem conſpicit, ſuos ſibi dentes hebetari ſentit; atque qui alium diuturnos in gyros actum videt, ipſe in vertiginem rapitur. Multi etiam ex conſpecto alterius ſanguine, torturâ, ſtrangulatione, patiuntur animi deliquium vel

corporis

corporis dolorem, ac si ipsorum flueret sanguis, et in se infligerentur hæc; et interdum,

"Dum spectant oculi læsos, læduntur et ipsi."

Effectus hos præstat non propensio imitatrix, sed vis imaginationis propria. Ex signis externis doloris aliisve, spectanti patet dolor periculumve, in quo versatur, versarive videtur animus affecti, vel corpus. Illius imaginatio, sensus cæteros viribus suis quasi cæcans, sese in hujus loco esse sibi fingit, atque animum corpusque ita se gerere impellit, ac si ipsamet paterentur. Qui conspicit ictum alteri imminentem, sese amovet, proindè ac si ipsi immineret. Docent satis multa, phantasiam sæpe ita esse exsuscitatam, ut "impotens jam facta, "non solum rationi insultet, verùm eidem vim "quodammodo faciat, partìm occæcando, par-"tìm exstimulando." Ex aliis non paucis necnon nobis est indubium, imaginationem plurimum valere in imaginantis corpus; in ejus

ejus motus five voluntati fubjectos, five non; inque fenfus quoque externos, aliafque corporis functiones: quamvis nobis adhuc latet, et forfan femper latebit, quomodo animus corpus afficiat, et ab eo afficiatur viciffim.

Poftremo: mufculorum motus abnormes vel fpafmi in functionibus et naturalibus et animalibus, imitatione propagantur. Hyfteria præfertim, inter multas alias, caufam hanc agnofcit; per hofpitia et nofocomia inter foeminas, imitatione aliquando latè fpargitur. Epilepfia atque convulfiones etiam cœtus haud infrequentes eodem modo rapidè nonnunquam percurrunt. Tetanus porro, inter eos qui fuerunt vulnerati, ut ex obfervationibus fuis cenfet Blanius *, aliquando ita ferpit.

De hâc imitatione morbifque fpafmodicis, quædam notatu obiter digniffima funt.

Hifce

* On the Difeafes incident to Seamen, p. iii. ch. 4.

Hifce perpenfis, patet forfan ratio, quamobrem morbi hujufmodi aliquot regionibus in quibufdam folummodo vel præcipuè accidant. Species convulfionis vel epilepfiæ propria in infulâ Zeale perquam frequens eft *. Tarantifmus (Sauv.), in Apulia, et apud Scotos, qui quandam præfecturæ Angufianæ partem † incolunt, eft endemius.

Motus communicati, quoad violentiam, communicantibus non femper confonant. Paroxyfmus hyfteriæ commotus, quam commovens, in cafu qui Gregorio noftro perill. occurrebat, erat multo dirior. Hanc propagationem morborum fpafmodicorum et præfertim epilepfiæ, interdum effe effectum formidinis, quam in

* Whytt's Works, p. 582.—Statiftical Account of Scotland, vol. I. p. 386.

† Cullen's Firft Lines, § 1353.—Statiftical Account of Scotland.—Art. *Fern*, *Menmuir*, &c.

ſpectante convulſiones diræ commovent, veri ſat quidem ſimillimum eſt; formido enim, terror, aliæque animi vehementes perturbationes, variis modis excitatæ, epilepſiam et convulſiones haud raró inducunt. Retur equidem Hoffmannus "vehementes in animâ ſic dicta "ſenſitivâ paſſiones" proprias motiones morboſas peculiari modo fovere et ſuſtinere, atque inter illas, terrorem ſpeciatim "operationes "ſuas ſpaſmo exſerere." Sed hujuſmodi propagatio ſæpe, ut Cullenus venerabilis * benè annotat, accidit, quando nihil eſt, quod formidinem excitare poſſit; ideoque imitationi ſolæ ferè ſemper tribuenda eſt. Anne unquam ad hanc propagationem quicquam præſtat novitas? "Some degree of novelty," inquit Burkius, "muſt be one of the materials in every inſtru-"ment which works upon the mind, and cu-"rioſity blends itſelf, more or leſs with all our "paſſions."

Si

* Firſt Lines, § 1292.

Si autem ſæpius nulla animi emotio (vel ſaltem talis perturbatio ſtrictius dicta, qualis ipſa effectum hunc producere poſſit) prægrediatur; tamen certè, uti experientia docet, concitatur ad imitationem ille ſolum, cui animus eſt ſolutus vel potius ad ſpectaculum conciliatus; at non ille, cui animus haud levitèr aliis eſt commotus. Boerhaavius celeberr. hujus haud neſcius, ad ſingularem caſum remedium eventû cum optato adhibebat *. Conſtat necnon, multa quæ animum ſtrenuè avertant, aliquot hujusmodi morbos ipſos, et præſertim hyſteriam, ſæpe aliquandiù vel etiam in perpetuum depellere †. Imo quoque veriſimillimum eſt, voluntatem ipſam ſtrenuè adhibitam, ad hyſteriæ reſiſtendum interdum ſat fore. Darvinus cels. corporis conſtitutionem morbis

 hiſce

* Vid. Kaau Boerhaav. impet. faciens, § 406.

† Conſul. Ruſh. Medical Inquiries and Obſervations, vol. I. p. 223.

hifce maxime obnoxiam, temperamentum *voluntaritatis adauctæ*, haud ineptè appellat *. Temperamenti hujus, ut dicit, proprium eft, iis, quæ gratè vel ingratè tametfi leviffimè, illos quibus contingit tale temperamentum, afficiant, hæc ut evitent, illa ut adipifcantur, animum fuum dedere. Propenfitatis gratificatio, voluptatis nonnihil aliquando præbere videtur. Motus choreæ convulfivæ ex parte funt voluntarii; atque fpectantibus rifum movendo gaudere videntur ægroti. Trifmi traumatici paroxyfmos, tefte Blanio †, fenfatio non dolorifica fed grata in cafu uno comitabatur.

Imitatio videtur interdum confiftere folummodo in morbo vel actionibus ad animum revocatis. Dicitur, ofcitantis imaginem, fpectatoribus multis forfan modò hilaritudine rifûque

* Zoonomia, vol. I. p. 358.

† On the Difeafes incident to Seamen, p. iii. ch. 4.

que geftientibus, ofcitationem fæpe faceffiffe. Qui convulfionibus Zealicis eft obnoxius, alium inter paroxyfmum ululantem, quamvis è procul audiens, ipfemet confeftim morbo prehenditur *. Epilepfia formidine quâdam primum inducta, ab aliquâ re per fe nequaquam horrendâ vel nocivâ, fed cum prioris terroris caufâ quodammodo confociatâ, multò poft revocata fuit. Galenus ergò benè præcipit, ut caveamus, ne aliquid, cui morbus in ægroti animo eft affinis, illum offendat.

Imitationi huic, non fecus ac morbis, qui hâc propagantur, haud eft pariter opportuna conftitutio omnis. Morbis hifce in genere apprimè obnoxium eft temperamentum (nervofum dictum), " cui infignis generis nervofi de-" bilitas et mobilitas contingunt. Talis gene-" ris nervofi conditio in omnibus temperamen-" tis, facilius vero in fanguineo vel puro, vel

" cum

* Statiftical Account of Scotland, vol. I. p. 386.

" cum phlegmatico mixto, effici poteſt, vitæ genere ſcilicet otioſo et ſedentario, nimia ſanguinis abundantia, calore, aliiſque cauſis; hinc apud divites, et ignavos, et luxurioſos frequentiſſima; veteribus fere ignota, ſaltem multo rarius inter eos obſervata, recentibus jam fere per centum annos ſatis ſuperque cognita." Fœminæ quoque, " molliores et delicatiores ſunt quam viri; et animos pariter ac corpora mobiliora habent, et magis opportunæ ſunt morbis nervoſi generis" *. Imo etiam extiterunt aliquot, quibus propenſio imitatrix longè ſupra modum erat vehemens. Dr Garden † narrat virum, a primâ infantiâ pronum fuiſſe, ad imitandum motus corporeos in aliis viſos, ſine voluntate, imò contra eandem; quod enim videbat alium facere, idem mox, eodem modo imitâſſe ſicut pantomimum, ejus

* Gregor. Conſp. Medicin. Theor. § 932, 934.

† Philoſophical Tranſactions, No. 134.

ejus capite, oculis, labiis, manibus, brachiis, pedibus; hinc in publico insedisse, clausis semper oculis, et in sodalitio aversum a sociis.

Quamvis autem imitationis hujus imperium, alii gravius patiantur; forsan tamen est nemo, qui semper illi prorsus resistere potest. Id docent fanatici corporis motus, longè latèque sese mirum in modum diffundentes, atque doctos indoctosque, philosophum æque ac rusticum urgentes.

Constat equidem poëtas aliosque ingenio acri pollentes, quibus sæpe est temperamentum melancholicum, et major ad res leves attentio, in has actiones cerritas imitando perquam proclivitèr incidere. Ad illa, quæ mens sui potens extemplò respuit, sollicitè attendens imaginatio, ratione spretâ, impellitur.

Huic in imitationem morbosque spasmodicos propensioni, præsertim in fœminis, certè sæpe fovent

fovent mores molles, præcipientes (præter effectus, quos edunt in corpus, alios), ut labori et terrori leviſſimis cedant. Hoc docet, quam neceſſaria ſit omnibus, ad vitam ritè agendam, robur animi et conſtantia idonea. Clar. Falconer ergò benè monet medicos, ſeſe de terroribus fœminarum, quibus conſulant, levibus falſiſve, haud nimis ſolicitos ferant. "Nothing," dicit ille, "ſo much enhances the apprehen-
"ſion of danger, or ſo often cauſes thoſe on
"whoſe account the care is taken, to believe
"that the hazard is greater than it really is,
"as too great, and eſpecially very apparent,
"ſolicitude to avoid every thing which gives
"uneaſineſs. Such circumſtances frequently
"recurring, keep them in a ſtate of painful
"irritability, which in reality conſtitutes the
"diſorder. It would be much better to inure
"ſuch perſons gradually to the common oc-
"currences of life, and to the occaſional
"mention of ſuch things, which, if not mag-
"nified by the relation, or dwelt on as merit-
ing

" ing attention, will come in time to be diſre-
" garded, and the effects deſtroyed" *.

Videtur necnon, propenſionem ad imitationem invitam, vultum aliorum cæteraſque affectiones ſubindè de induſtria imitando adaugeri. Quod cum phænomeno alio quadrat, ſcilicet vitiis morbiſque quibuſdam, v. g. linguæ titubantiâ, hyſteriâ, epilepſiâ, imo quoque inſaniâ, ex ſimulatis, veris evadentibus. Et certò ſcimus, mimos uſû magis expertes fieri.

De *Imitationis in animum percipientem Imperio.*

Notiones, quas de pulchritudine homines accipiunt, multùm eſſe ſub imitationis ditione, conſpectus earum naturæ commonſtrat.

E Niſi

* Diſſertation on the Paſſions, &c.

Nisi corpus tale esset, ut rem quamlibet exprimeret, quæ naturâ emotionem in nobis commovet; pulchritudinis sensus, vel emotio propria composita, quæ sensum hunc comitatur, vel in quo hic sensus potiùs consistit, a nobis non percipitur. Corpora igitur ad sensum pulchritudinis commovendum, tantum apta sunt solummodo, quantum ad ea exprimenda, quæ animum percipientis, emotione quâdam simplici, velut hilaritate, tristitiâ, &c. movere possunt. Quamvis autem emotio simplex quædam, propriam compositam semper prægrediatur; tamen ad hanc excitandam, necesse quoque est, ut imaginatio sese ritè exerceat. Denique emotione hâc, atque voluptate propriâ quæ comitatur, nos impellimur eo tempore solum, quo imaginatio ideas complures rectè atque ordine consociatas, atque emotione simplice exorientes, persequitur.

Quod animum viri primi quodammodo movet, in alio emotionem diversam, in tertio nullam

nullam forſan, illud ipſum excitabit; quæ diverſitas, naturæ indolique modo inſitis, modo prorſus vel ex parte adventitiis, eſt tribuenda. Diverſitas hæc, uti ex prædictis in liquido erit, diverſitatem gignit parem, in illâ emotione compoſitâ, in quâ conſiſtit pulchritudinis ſenſus: indoleſque propria ſæpe ita efficiet, ut pulchritudinis genera (uti vulgo dicitur) ſolummodo aliquot percipere poſſimus. Pro tempore quoque animus ita affici, vel emotione ita implicari poteſt, ut pulchritudinem quandam, quæ alio tempore illum grate commoviſſet, neutiquam animadvertat. Ad ſummum igitur, (hæc enim exemplis illuſtrare, modus nobis conſtitutus non permittit) quantâ manu in animi et affectiones ſtabiliores et emotiones fugaciores, fermè tantâ in animum, quatenus genera quædam ſola pulchritudinis percipiat, imitatio imperium ejus exercet.

Corporis tamen ipſius nihil forſan eſt proprium, quod per ſe animos noſtros emotione

ullâ ſtrictius dictâ moveat. Emotionem tantùm in nobis gignunt corporis propria, quantùm animo exprimant vel indicant ea, quorum in naturis eſt animum movere. Facies viri, verbi gratia, indolem quandam; artis forma, utilitatem vel aptitudinem vel artificem callidum; et naturæ qualitates, periculum vel ſecuritatem, copiam vel inopiam, nobis indicant. Conſociationum harum aliæ viris omnibus ſunt ſemper eædem, quia pendent ex quâdam animi dote conſtante, vel baſi fixæ inhærent; âliæ autem inſident baſi, quæ admodum variat, et mutabiles hominis animos penès eſt. Hujuſmodi eſt dignitas, quæ adhæret vilibus per ſe atque deformibus, quamdiù laude nobilitatis gratiâque efferuntur: atque hoc modo inſtituuntur, gentium, quoad corporis venuſtatem et cultum, ritus moreſque interdum regnis perenniores, ſæpe tamen ipſi annis fugaciores.

Imitationis imperium, in hominum, de ſermonis et orationis pulchritudine, judicium, ſat conſpicuum

ſpicuum eſt. Criticorum vox paucorum (criticorum porrò livore ſæpe gravium), vox populi perſæpè eſt. Oratio hæc ſeculum illud; illa tametſi valdè diverſa et forſan etiam ſanè jejuna exiliſque, hoc oblectat: atque

"Multa renaſcentur, quæ jam cecidere; cadentque,
"Quæ nunc ſunt in honore vocabula, ſi volet uſus;
"Quem penes arbitrium eſt, et jus, et norma loquendi."

Sæculi corrupti vox, opera humanæ imaginationis ſumma, ad orcum demiſit; ima, ad cœlum tulit: donec ingenium aliquid integrum, illam ad æquum revocavit.—Heu, quam mimicus! ad vires ſuæ mentis ritè exercendum, quam piger eſt homo! "Cauſa "vero et radix fere omnium malorum in "ſcientiis ea una eſt, quod dum mentis hu-"manæ vires falſò miramur, vera ejus auxilia "non quærimus."

De

De *Imitationis in ingenium Imperio.*

Hominum ingenia admodum inter ſe diffidunt: totidem enim fermè reperiuntur ingeniorum, quot corporum formæ. Naturâ certe inſtituuntur harum complures varietatum; atque naturaliter præſtat haud parùm ingenio, alius alium; ſed ad ingenium formandum definiendumque, educatio et imitatio plurimum valent.

Si natura, ſimili cum venâ, educatione futurâ variandâ, omnes donaſſet; qui eodem modo educantur, ingenium par exhiberent. Ingenium ſplendidum in ſitu minimè felici ſæpe floruit: peculiare, ſtudium tantùm ad unicum a naturâ quaſi fictum, præcepta et exempla graviſſima haud raró ſuperavit. Præterea exiſtimandum eſt, neminem in ſcientia quâlibet "unquam eſſe virum magnum ſine "aliquo afflatu divino;" vel doctrinam artem-

ve

ve unquam quicquam valere, nifi adjuvante naturâ.

E contra tamen difciplina adolefcentiâ vel de induftriâ data, vel cafû et ex imitatione arrepta, venam ingeniumque infitum fæpe explicat; fæpe moderatur, feu penitus obruit. Opinio erat perantiqua (nec hodie quoque illi defunt Patronæ), folum Naturæ afflatum, ad ingenium, præfertim poëticum, conftituendum valere. Opinio hæc quam inepta fit, et ad Poëtam formandum et alendum neceffarium effe, ut difcat Poëta

————————"patriæ quid debeât, quid amicis
"Quo fit amore parens, quo frater amandus, et hofpes;
"Quod fit confcripti, quod judicis officium; quæ
"Partes in bellum miffi ducis,"———

commonftrat Horatius. Illum, cui ingenium bonum eft, naturam nihil a feipfo exequendum reliquiffe, cenfeat non oportet. Quamvis

viri

viri aliquot, eorum ingeniis parum cultis, claritatem ſibi in ſcientiis egregiam pepererunt; plerumque tamen qui magnum, ſive in literis ſeverioribus ſive in ſcientiis humanioribus, nomen ſibimet fecerunt, non ſolum ingenio ſed etiam ſtudio abundârunt. "Imperfectus ille "vigor eſt," dicit Seneca, "ut omnibus, quæ "ſine arte ipſius tantum naturæ bono exſur-"gunt." Nihil eſt enim quod aut natura extremum invenerit, aut doctrina primum: ſed rerum principia ab ingenio profecta ſunt; at exitus diſciplina comparantur. Doctrinâ et præceptione niteſcit natura. Ubi natura et ars amicè conſpiraverint, fieri nequit, quin id ipſum, quod communi opera effecerint, omnibus ſuis numeris ſit abſolutiſſimum.

Quam latam dominationem in hominis ingenium, tyrannus hicce *(imitatio)* exerceat, nihil melius commonſtrat, quam auctorum æqualium oratio atque dictio conſimilis. Uti annotat auctor perill. de oratione diſſerens;

"there

"there is (as the ſtudy of works compoſed at "remote ages will convince any one) a certain mode of expreſſion, by which writers "cotemporary in one (even claſſical) age may "be diſcriminated as obviouſly from thoſe who "at a conſiderable diſtance have either preceded or come after them, as that by which "two flouriſhing at the ſame time are known "and diſcriminated." * Forſan ingenium mediocre ſolum, ſeſe ita abripi pateretur. Proculdubiò exſtiterunt ingenia tam acerrima, ut acumen nativum ſuum, barbarie quidem ſæculi et vitiis obſtantibus, conſervarint et exhibuerint. Notatu etiam dignum eſt, complures viros ingenio præſtantes, crebrò ſimul florere; atque ſcientias aliquot, aliquandiu maturitatem verſus celerrimè progredi. "Quis "abunde mirari poteſt," inquit Velleius Paterculus, "quod eminentiſſima cujuſvè profeſſio-"nis ingenia, in eandem formam, et in idem

* Ogilvie on Compoſition, vol. II. p. 147.

" artati temporis congruant ſpatium ; et quem-
" admodum clauſa capſa, alioque ſepto diverſi
" generis animalia, nihilominus ſeparata alie-
" nis, in unum quoque corpus congregantur ;
" ita cujuſque clari operis capacia ingenia in
" ſimilitudinem et temporum et profectuum,
" ſemetipſa ab aliis ſeperaverunt ?" Nam cum propenſitate ad imitationem, conſociavit alma Natura laudis gloriæque aviditatem ; inſtinctum hominis fermè proprium, qui " ad
" literas colendas, ad tuendam in bello pa-
" triam, ad artium omne genus, ad omnes in
" univerſum vitæ civilis virtutes, homines
" animat." Spe gloriæ languente, ingenium torpeſcit. Igitur quemadmodum omnia perobſcurè, poſteaquam ſol medius oculos perſtrinxerit, aliquandiù cernimus ; ita poſteaquam lumen ſplendidum, quod in ſcientiâ quâvis emicuit, imaginationem perſtrinxerit, incognita in hâc ſcientia ægrè captamus. Aliquandiù itaque ſcientia hæc, ſpe gloriæ ſuperioris, donec fulgur tempore obſcuretur, quaſi

quaſi deleta, parùm progreditur: ſi autem locum æmulationi ullum eſſe relictum videtur, profectus ejus illico maturatur. Atque fauſtum eſt, homines plerumque tam benè de ingenio ſuomet æſtimare, ut claritatem laudemque ex illo exſpectent.—Exemplo præclaro tuo, Ill. Profeſſor, incitante, quam feliciſſimè nuper auſi fuerunt Chemici!

Imitationis atque æmulationis imperium, in animum hominis et præſertim ingenium, eximiè illuſtrat doctrinarum artiumque ingenuarum apud populum quemvis, ortûs, meridiei et occaſûs proſpectus. Inter barbariem primum emicat ingenium ſplendidum unum et forſan alterum. Hinc et invidia et admiratio ingenia compluria incitant aluntque. Scientiæ literæque ſummo ſtudio cultæ, in ſummum paulatim aſcendunt, atque ſeſe magis magiſque inter populum diffundunt. Nunc gloriæ cupidine, fermè omnes ad ſtudia incenduntur. Minervam adorant coluntque cuncti, Muſis

five amicis, five non. Ingenia tamen oppidò pauca excellentia fert fæculum hoc ornatiffimum. "Ut enim primò ad confequendos, "quos priores ducimus, accendimur, ita, ubi "aut præteriri aut æquari eos poffe defperavi-"mus, ftudium fenefcit, et quod affequi non "poteft, fequi definit." Summo ingenio pollentes, prioribus eminentiffimis fefe comparantes, atque ex pudore et timiditate (et quò magis ingenio homines præftant, plerumque eò magis his tenentur) difficultatem præftantiæ atque vocem hominum pertimefcentes, ne fe oftendant, deterrentur. "Difficilis necnon "vero in perfecto mora eft, naturaliterque "quod procedere non poteft, recedit." Quod affequi non poteft, non modo fequi definit ftudium, fed quoque occupatam relinquens materiam, quærit novam; præteritoque eo, in quo eminere non poffumus, aliquid in quo nitamur, conquirimus. Quidam famæ appetentes, exempla priorum illuftriffima dedignantes, et ad fedem confpicuam in naturæ aulâ fruf-

trà

trà aſpirantes, veſtigia ſua per vacua, quæ pes alienus nondum preſſit, ponere nituntur; ſed judicio valdè iniquo ducti, in phantaſiarum labyrinthos errant; populumque ſpecie falſâ et novitate obcæcatum, poſt ſe ducunt. Poſteri, labyrinthos novos, ut omne inter ventoſum populum punctum ferant (tantò major famæ ſitis eſt, quàm virtutis) explorantes, populum magis magiſque ſeducunt. Ita ingenium populi, quod equidem natura fert in omnibus ferè rebus, ſeneſcit, adque nihilum venit; labentibus annis et exemplis integris incitantibus, tamen denuò revicturum.

De *Imitationis in imaginationem Imperio.*

Ad imaginationem ſeorſim et continendam et excitandam, haud parùm valet diſciplina, igiturque imitatio. Imaginationi peracri ſæpe contingit ἔνθεος quidam: hinc, niſi coërceatur,

tur, immodicè bacchatur, plus juſto concipit, vel ſe in tumorem effert. Hanc ubertatem primùm eſſe nec malam nec temerè coercendam, experientiâ accipimus. "Facile remedium eſt ubertatis;" dicit Quintilianus, "ſterilia nullo labore vincuntur. Materiam "eſſe primùm volo vel abundantiorem, atque "ultrà quam oporteat fuſam." Medetur illi, ſi vitium quandò evadat, exemplis quam maximè æquabilibus: uti enim lapides, ſic ingenia ſibi invicem atterendo elimantur. Plerumque quidem ingenia mediocria, quia ad ſumma non aſpirant, vitiis magis vacant, quam ſublimia, quæ ipſâ, quam conſcendunt, altitudine magis in præceps vergunt. Igitur quamvis præſtantius eerte ſit opus imaginationis ſublime, quod in nonnullis aliquando peccat; quam mediocre, quod omni caret vitio: tamen hoc quàm illud imitari, ingeniis rudibus meliùs prodeſt; homines enim, in eorum, quos multùm colunt, vitia delabuntur,

et

et quidem multò facilius, quam ad eorum virtutes afcendunt. Quinetiam opera, quæ fupereminent, intueri, ingenium, quantùm ipfum poffit, adhuc nefcium, aliquandò obtundet, ejufque vires comparatione prorfùs obfcurabit. Imaginationem attamen, quæ nervis haud indigeat, fed torpeat, fæpe accendent exempla illuftria. "Multi enim fa-"cro alieni fpiritûs afflatû non aliter efferun-"tur," uti dicit Criticorum princeps in ejus aureolo libello, "ac Pythiam fama eft tripo-"di appropinquantem, ab exhalante illic ex "hiatu quodam terræ anhelitû divino fpiritû "impleri, cœleftique mentis inftinctû agitatam "confulentibus refponfa dare. Non aliter ab "illâ veterum animi magnitudine, velut e fa-"cro Apollinis fpecu, quædam quafi effluvia "in æmulantium animos deferuntur, quibus "incitati etiam hi, quos iniquior natura ad "iftum animorum ardorem non fatis inftruxe-"rat, cum alienâ fimul granditate, ad fub-

"limitatis

"limitatis faſtigium auferuntur." * Forſan omnes, qui acie imaginationis haud obtuſâ pollent, animadverterunt, quanto æſtû ferveat imaginatio, iis opera alienæ ſublimia contemplantibus. Rouſſeauvius hoc pro ingenii indice poſuit; de ingenio muſico diſſerens: "Veux tu donc ſavoir ſi quelque étincelle "de ce feu dévorant t'anime? Cours, "vole à Naples écouter les chefs-d'œuvres "de *Leo*, de *Durante*, de *Jommelli*, de *Per-* "*golèſe*. Si tes yeux ſ'empliſſent de lar- "mes, ſi tu ſens ton cœur palpiter, ſi des treſ- "ſaillemens t'agitent, ſi l'oppreſſion te ſuffo- "que dans tes tranſports, prends le *Metáſtaſe* "et travaille; ſon Génie, échauffera le tien; "tu créeras à ſon exemple: c'eſt-là ce que "fait le Génie, et d'autres yeux te rendront "bientôt les pleurs que les Maîtres t'ont fait "verſer.

* Longinus de ſublimitate, Tranſl. Tollii. Notandum eſt, Longinum, omne "quod et ſemper placeat, et "ubique, et omnibus," ſublime habere.

" verſer. Mais ſi les charmes de ce grand art " te laiſſent tranquille, ſi tu n'as ni délire ni " raviſſement, ſi tu ne trouves que beau ce qui " tranſporte, oſes-tu demander ce qu'eſt le " Génie? Homme vulgaire, ne profane point " ce nom ſublime. Que t' importeroit de le " connoitre? tu ne ſaurois le ſentir". * Quintilianus, inter alia ingenii in pueris ſigna, propenſionem honeſta imitandi ponit.

Quamvis autem exempla bona, in ſtudiis orationis et humanioribus artibus, imitari, laudabile ſit; et talis imitatio " tantum abſit, " ut furti nomine inſimulanda videatur, ut " potius velut quædam excellentium ſeu for- " marum, ſive ſimulacrorum, aut operum, " exiſtimanda ſit expreſſio, atque exemplum :" veruntamen quemlibet ſerviliter imitari, vim inventricem animi prorſùs hebetat.

G Enthuſiaſmum

* Dictionnaire de muſique—*genie.*

Enthusiasmum imitatione propagari, jam notavimus: ille est quidem vera insaniæ species (*melancholia saltans*, atque *enthusiastica Sauv.*); ac quoque motus animi turbati, apud Poetas aliosque, insaniam fugacem constituunt. Sed præter has, aliæ insaniæ varietates minùs fugaces, aliquando imitatione serpere videntur. Quod "*punctum honoris*" dicitur, vera est insania, quæ olim vigebat epidemicè, atque quâ ad singularia certamina provocabantur quidam, honoris sui vindicandi gratiâ. Fanatismus (*dæmonomania fanatica Sauv.*), qui "ad incredibilia facinora millenos compulit; et ad "patibulum ignemve deduxit", et qui igitur inter insanias jure numeratur, imitatione certè propagatur *. Melancholiam cum tædio vitæ esse quoque quasi contagiosam, probare videntur multa.

Imitationi etiam huic resistit animus alitèr fortiùsque

* Ille forsan intellectûs idolis, quæ postea tractamus, potius est referendus.

fortiùsque commotus; quod inter alia exempla docet Plutarchi narratio de puellis Milesiacis; illæ quondàm ardebant vehemente mortis cupiditate, cui finis, modis aliis incassùm tentatis, tandem factus est senatûs decreto, ut quæ prima suicida reperta foret, ea mortua omninò nuda in mediâ plateâ exponeretur.

Gentes quasdam, magis quàm alias, melancholiæ obnoxias esse videtur: in Asia Minore, Egypto et Arabia, uti testantur auctores *, præsertim viget. Regionum harum incolæ plerumque gaudent animis perquam vividis, perturbationi vehementi admodum pronis, voluptatis valdè appetentibus atque dolores ægrè patientibus †, et denique temperamentum *voluntaritatis adauctæ* planè indicantibus.

* Aretæus, Galenus, Avicenna, Bontius, Prosper Alpinus, &c.

† Lorrius de Melancholia, tom. 1. p. 84.

Uni melancholiæ ſpeciei, ſcil. *noſtalgiæ*, gentes aliquot et præſertim monticolas eſſe opportuniores, conſtat. Ex affectionibus, quas habitus locorum patrii imaginationi præbent, propenſitatem hanc exoriri, quibuſdam videtur. "Precipices, rocks and torrents," dicit Ill. Beattie, "are durable things, and being more "ſtriking to the fancy than any natural ap-"pearances in the plains, take faſter hold of "the memory; and may therefore more fre-"quently occur to the abſent native, accom-"panied with an idea of the pleaſures former-"ly enjoyed in thoſe places, and with regret "that he is now removed to ſo great a di-"ſtance from them. To which we may add, "that the daily contemplation of the grand "phænomena of nature, in a mountainous "country, elevates and continually exerciſes "the imagination of the ſolitary inhabitant; "one effect of which is to give thoſe ſenſibi-"lities to the nervous ſyſtem, which render "the mind in a peculiar degree, ſuſceptible of

"wild

"wild thoughts and warm emotions."* Hujuſmodi affectiones, intervallo annorum aliiſve forſan pene deletas, ad animum multa revocabunt. Muſicen, effectum hunc mirum in modum edere dicitur: atque veriſimile eſt, alium domum reditionis deſiderio captum ſpectare, idem, ſicut in morbis ſpaſmodicis accidit, in altero concitaturum.

De *Imitatione, quatenus Intellectum formet et regat.*

Hominis facultates, quibus, juxtà ac cætera animalia, eſt præditus, multò citiùs, quàm judicium, contingunt. Judicium lentiſſimè vireſcit.

* Diſſertations, Moral and Critical, p. 87. Alia in monticolis aliquot, propenſioni huic favent; velut, apud Helvetios, libertas, quâ domi quiſque potitur; et apud Caledonios, caritates, quibus eâdem gente orti, uſque etiam ad hunc diem, ſibi invicem devinciuntur.

refcit. Originem ejus et profectum planè explicare, mentis humanæ non eft: tamen fatis conftat, hominum commercium ad judicium faltem formandum admodum opitulari.

Ut ad hoc valeat hominum focietas, propenfitate in imitandum, æque ac credulitate nativâ *, præditum eft genus humanum. Solitarius barbarus, a viro inter focios educato, quamvis præfidiis difciplinæ fermè nullis fuppeditato, intellectû multùm diftat. Quidam equidem exiftimarunt, commercium inter homines loquendo effectum, ad intellectum conftituendum tam effe neceffarium, ut magis defit cæteris animalibus loquela, quàm "intellectus vel cogitatio quædam." Imò etiam compertum eft, viros feros, qui loquelâ nunquam ufi fuerant, vix memoriam habuiffe †.
Philofophi

* Reid's Inquiry into the Human Mind.

† Halleri El. Phyfiol. V. 549.

Philofophi antiqui naturæ hominis fociabili, rationalem ferè femper annectunt: appellant hominem τὸ ζῶον λογικὸν ϗ πολιτικὸν, λογικὸν ϗ κοινωνικὸν, λογικὸν ϗ ἥμερον *.

Ut imitatio hæc fatis valeat, inftructione quidem hominum præceptifque opus eft; quamvis, uti jam diximus, quifque multa difcat citiùs, memineritque libentiùs, ex imitatione fortuitâ, quam e præceptis inftitutis. Educationis humanæ munus eft, quæ fit vena nativa, exquirere; atque, nihil diffuadente, illam fovere et dirigere; naturæ enim, fi adverfetur, nervos omnes et mentis et corporis frangit. Hoc quidem de ingenio æquè omni, verum non eft. Sic enim præfertim imbecillis ingeniis obfequendum eft, ut tantùm in id, quò vocat natura, ducantur; quia, quod folùm poffunt, id neque amplius, efficient. Si vero liberalior natura cuique ingenio contigerit, diverfa

* Epictetus et Antoninus, paffim.

diverſa ſtudia huic meliùs convenient; nam licet in aliquod pronius, aliis tamen multò minùs repugnabit; atque forſan fermè paria faciet, ac in iis, in quibus indoctum emineret. Qualiſcunque educatio humana ſit, quamvis vitiis multiplicibus ſæpe abundans, tamen ſemper nullâ ſanè melior eſt. Atque longè equidem a ſenſû noſtro abhorret is, qui fert mentis humanæ vires expolitione atque humanitate hebeſcere, et hominem rudem barbarumque expolito excellere *. Proculdubiò barbaris quàm excultis ſenſus externi (viſus et auditus) uſû callidiores ſunt; et forſan dotes inſtinctivas quaſdam in his obſcuras, illi exhibent: at barbaros excultis mente præſtare, quid demonſtret? Natura ipſa mentis docet, quam inepta ſit propoſitio hæc: quum enim "mens ſemper aliquid aut anquirat, aut agat, videndique et audiendi delectatione ducatur;" ut hinc ad humanum cultum,

* Ancient Metaphyſics, vol. II. p. 313.

cultum, qui, uti ab his dicitur, animum pesſundat, homines deducantur neceſſe eſt; at natura nuſquam in pejus niſû ſuo prolabitur. "O vitæ philoſophia dux! O virtutis indaga-"trix, expultrixque vitiorum! quid vita ho-"minum ſine te eſſe potuiſſet? Tu urbes pe-"periſti; tu diſſipatos homines in ſocietatem "vitæ convocaſti: tu eos inter ſe primùm domi-"ciliis, deinde conjugiis, tum literarum com-"munione junxiſti: tu ad animi modeſtiam "magnitudinemque eos erudiiſti: tu inventrix "legum, tu magiſtra morum et diſciplinæ fuiſ-"ti. Ad te confugimus: a te opem peti-"mus."

Intellectus, æque ac corpus noſtrum, magnæ morborum cohorti eſt obnoxius. Quorum aliis in intellectû omni, radices naturâ inſunt. Hæc (quæ *idola tribûs* a magno Verulamio nuncupantur) ex principiis mentis omnis communibus et naturaliter utiliſſimis, vel deficientibus, vel luxuriantibus, vel haud benè guber-

 natis,

natis, exoriuntur *. Alia intellectûs idola (*idola ſpecûs* Bac.), hominis individui ſunt: "habet enim unuſquiſque (præter aberrationes "naturæ humanæ in genere) ſpecum ſive ca-"vernam quandam individuam, quæ lumen "naturæ frangit et corrumpit;" inter alias cauſas, "propter educationem et converſationem "cum aliis, vel propter prælectionem librorum, "quos quiſque colit et miratur." †

Animi affectionum, e quibus malè ſe habentibus idola tribûs exoriuntur, una eſt propenſitas, quâ ſententiæ aliorum judiciaque animo noſtro potiuntur: quæ propenſitas, nobis, uti vidimus, primâ ætate perquam neceſſaria, et quoque judicio maturo ſanoque ſæpe perutilis eſt; ſed quæ intra metam rectam non coercita, diriſſimos,

* Reid's Eſſays on the Intellectual Powers, Eſſ. VI. ch. 8.

† Novum Organon, § 42.

diriſſimos, uti commonſtrant ſacrorum, literarum civiliumque annales, effectus edit. Stagyritæ magni dogmata pro rationis normate diu erant: qui iis adverſabatur, hominum anathematibus ſe obnoxium reddebat. Intactâ ferè et illibatâ naturâ, verſatus fuit quiſque "in communibus notionibus, atque earum inter ſe, comparatione, colliſione et reductione." Nunc tamen magnus Baconus, ſapiens Naturæ primus, ex ſervitute hâc homines emancipavit; philoſophiam ab his inanibus avocavit, et ad veram naturæ inductionem adduxit; edocuitque "ſummæ puſillanimitatis eſſe, authoribus infinita tribuere, authorem autem authorum atque adeo omnis authoritatis Tempori, ſuum jus denegare; veritatem non a felicitate temporis alicujus, quæ res varia eſt, ſed a lumine naturæ et experientiæ, quod æternum eſt, eſſe petendam; atque excita-

" tionem notionum atque axiomatum per
" inductionem veram, esse proprium re-
" medium ad idola arcenda et summo-
" venda."

